
Szabó T. Anna

ELŐBB A FÉNY

Előbb a fény. Csak azután a nap.
De legelőbb a fény csípős szaga,
ahogy az ablakrésen beszivárog.
A horizontot elállják a házak,
nem látni, hogy a sötét felhasad,
ahogy alulról szívja fel magába
a föld túlfeléről jött virradat,
a nap hirtelen pengevillanása
még nem hasítja szét a tárgyakat,
a ragyogás nem bántja a szemet.

Érezni, hogy egy nagy lény közeleg,
de a világ még nem a birtoka.
Még csak dereng a létezők soka,
ám fenn, a tömör háztetők felett
már keringnek a kába madarak,
szemük sötét félgömbjén tükröződik
a narancsvörös gömbszelet, a Nap.

Idelentről a fény forrása csak
sajduló sejtés, nem tapasztalat,
de felrántott redőnyű ablakán
már kilát önmagából a tudat.

Ez nem a látomásos vaksötét:
tetők pereme, antennák, faág.
Ahogy az alvilági víz felett
megérezni a kelő nap szagát,
ahogy a sötétség átlényegül,
ahogy a levegő átfényesül,
felviláglik a látható tudás:

mindennapos megvilágosodás.

HOLDTÖLTE

hold te éltető nap visszfénye
forroláz hideg verítéke
futó farkasok lihegése

fekete víz emelkedése
szerelemé
két külön-létet egybelökve
a zihálásba költözöl be
eleven éj
nyitott szemmel mennek utánad
delejes fehér ragyogásban
az álmodók
a sárga baglyok most vadásznak
és spóráját a pusztulásnak
szóródni szólítod a testben
megölsz te hold

ITT ÉLŐK JÁRTAK

A jeges hóban lábnyomok.
Este van. Egymagam megyek.

Holnap karácsony.

Az úton döglött macska vicsorog.
Vére az aszfaltra fagyott.

Én látom.

Ő is néz: kiguvadt, véres szeme
mered a semmibe.

A szíve

széjjelpattant a súly alatt,
kilökte nyelvét: rongydarab,
a vérébe lóg, odafagy.

Nemrég

még szuszogott, még dobogott,
ugrott, futott.

A rettenetes robogás
kettémetszette a futást,
testét az alváznak csapta,
elgázolta, otthagya.

Holnap karácsony lesz. Megyek tovább.

Dermedt házfalaknak csapódik
a szélbe fagyott vernyogás.

Nem hallja senki más, csak én.

Holnap meghalni jössz a világra
isteni fény, emberi lény.

Megyek, undorral torkomon,
és látom: az úton
fagyott giliszta rózsaszínje.
Mint a kibuggyant macskabél.

Az út felett a hold fehér.
A nap visszfénye. Fordított.
Tán ilyenek az ördögök.
Üdvtörténetben torzpofo.
Hazugság fényes foncsora.
Ő nem vakít meg. Nézd: be szép!
Születésünkre gyászbeszéd.

Csak lépkedek tovább. Odébb
megtaposott magnókazetta
tépett szalagja tekereg
a dermedt füveken.
Már nem hallgatja senki sem.
Rajta van még az üzenet,
de a jelentés elveszett,
gyűrött, fagyott. Nem működik.

A hang a testtel megszűnik.
Visszhang, visszfény az üres térben.
Ki hallja? Ki látja? Már én sem.

Holnap karácsony. A jeget
megolvasztod, langy meleget
borjak, üszők nagy teste ad,
s az irdatlan nyomás alatt
a véres testből kiszakad
az élet.
Csak ne látnám a kezdetben a véget.

Üres út, téli éjszaka,
meleg szoba vár, térj haza,
körben a rombolás nyoma,
a föld az ördög birtoka,
de hazudik, ne nézz oda –

Vezérlő csillag,
irgalom,
igazság napja

Nem tudom –

Vezet a hóban lábnyomom,
több más nyom közt. Itt élők jártak.
Csak ennyi maradt bizonyágnak.